

και πού δὲν ἀποθυμάζομεν τοῦ γηραιοῦ Ἑλληνοῦ σοφοῦ τὴν ἐκλαμπρον ἐργασίαν; Ἐν τῇ πρώτῃ πάλῃ τῶν ἐθνικῶν ἰδεῶν, εἰς τὰ πρῶτα βήματα τοῦ ἔθνους, ἀνευρίσκομεν τοὺς ἀγῶνάς του, θυμαζόμεν τὴν ἀρετὴν του.

Ἐν μέσῳ ἐρειπίων, ἀχνιζόντων ἔτι ἐξ αἵματος καὶ ἐκ πυρός, ἀνακύψασα ἐξ ἐπιθανατίου ἀγῶνος ἡ Ἑλλάς ἐσκέφθη περὶ ἰδρύσεως Πανεπιστημίου. Ἦθελον διαψευσθῇ αἱ προσδοκίαι καὶ αἱ περὰ δόσεις τοῦ ἔθνους, εἰ τοῦτο ἀμέσως δὲν κατῆρχετο τῆς ἐργασίας διὰ τῆς ἰδρύσεως τοῦ πρώτου πνευματικοῦ κέντρου, γενικοῦ διδασκαλείου τῶν Ἑπιστημῶν. Ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος, ὁ ἀληθῶς φιλόμουσος καὶ πλήρης εὐγενοῦς καρδίας ἡγεμὼν ἐκεῖνος, θελήσας νὰ συνδέσῃ τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ, μετὰ τῆς ἀναγεννήσεως αὐτῆς ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τοῖς γράμμασιν, ἵδρυσεν ἐν ἔτει 1837 τὸ Ἑθνικὸν Πανεπιστήμιον. Μετὰ τῶν πρώτων λογίων καὶ ἐπιστημόνων ἀνδρῶν, τῶν θεωρηθέντων ἱκανῶν, ὅπως θέσωσι τὰς βάσεις τῆς δημιουργίας τοῦ νέου μέλλοντος καὶ μορφώσωσι τὴν γλῶσσαν τῆς ἐπιστήμης, ἀναφαίνεται ἐπίσημος πρωτεργάτης ὁ Ἰωάννης Σοῦτσος, σπεύδων νὰ παρὰσχῃ εἰς τὴν ὑπὸ τὴν ζειδωρον αὐραν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς εὐνομίας ἀναπτυσσομένην, μετὰ παρέλευσιν τεσσάρων σκοτεινῶν αἰώνων δουλείας, νεότητά τῆς Ἑλλάδος, τὸν πρῶτον πνευματικὸν ἄρτον.

Ὅποσον μεγάλη, ἀλλὰ καὶ ὁποσον δυσέκβολος ἡ στιγμή τῆς πρώτης αὐτῆς ἐντολῆς, ἣν ἀνελάμβανε μετ' ἄλλων ἐπιφανῶν ἀνδρῶν, τῶν κορυφῶν τῆς ἀρτιπαγούς τότε ἐλληνικῆς κοινωνίας, ὁ Ἰ. Σοῦτσος, ἐκ τῶν δυσχερεῶν ἀντλῶν δύναμιν καὶ σθένος ἰσχυρὸν πρὸς τὴν ἐργασίαν τοῦ μετέπειτα μεστοῦ πόνου βίου του, δι' οὗ ἔμελλε νὰ γαλουχηθῶσι καὶ καταφωτισθῶσιν αἱ ψυχαὶ τῶν νέων μετὰ τὴν αἰωνίαν λάμψιν καὶ τὴν λαμπρότητα τῶν ἡθικῶν ἰδεῶν, μετὰ τὸ βάθος τῶν πρώτων πνευματικῶν γνώσεων. Ὁ Σοῦτσος παρορῶν οἰκονομικὰς ἀλλὰ σκέψιν ἀποδύσεως αὐτοῦ εἰς ἕτερον στάδιον, παρέχει εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς σπανιώτατον παράδειγμα αὐταπαρνησίας καὶ μεγαλοφροσύνης. Ἡ γέννησις αὐτοῦ, δὲν τὸν προώριζε διὰ τὸ ἔργον τῆς μυσταγωγίης τῆς ἐλληνικῆς νεολαίας εἰς τὴν ἐπιστήμην, καὶ ὅμως μετὰ ζηλευτῆς προθυμίας ἀποδύεται εἰς αὐτήν, καὶ ἀναδείκνυται ἀληθὴς ἀριστεύς. Γεννηθεὶς παρὰ τὰς βαθμίδας ἡγεμονικοῦ θρόνου, προώριστο νὰ περιβληθῇ καὶ οὗτος, ὥς αἱ πατέρες του, τὴν ἡγεμονικὴν ἀλουργίδα, ἐξ ἡγεμόνων καταγόμενος καὶ ἡγεμονικῶς ἀνατραφεὶς ἐν τῇ λαμπρᾷ βασιλικῇ αὐλῇ τοῦ Πατρὸς του, ἐν τῇ ὑπερόχῳ αὐτοῦ αὐταπαρνησίᾳ παρεῖδεν ἀξιώματα ὕψιστα εὐτυχεῖς δὲ διὰ τὸ ἡμέτερον ἔθνος ἀφορμαί, ἄλλως προδιέθεσαν τὴν ἔφρασιν τοῦ περιχλεοῦς Ἑλληνοῦ, καὶ ὁ ἄβρὸς ἡγεμονίδης μεταβάλλεται εἰς κρατερόν ἀθλητὴν ἐν τῇ σταδίῳ τῶν πνευματικῶν ἀγῶνων, ἐνθα καὶ προώριστο νὰ διαπρέψῃ, συνδυάζων το-

σοῦτον ἐναρμονίως καὶ τοσοῦτον ἐπιχαρίτως τελείαν ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν, σπανίαν ἐγκυκλοπαιδικὴν μάθησιν, μετ' ἥθους χρηστοῦ καὶ ὅλως ἀριστοκρατικῆς εὐγενείας.

Ὁ Ἰ. Σοῦτσος πάρεδρος ὢν ἐν τῇ Συμβουλίᾳ τῆς Ἐπικρατείας, διορίζεται τὸ πρῶτον ἑκτακτος Καθηγητῆς τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας, μετ' αὐτοῦ δὲ συνδιωρίζοντο ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ ὡς ἐπίτιμοι μὲν καθηγηταὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου Κλονάρης, ὁ Εἰσαγγελεὺς αὐτοῦ Ράλλης, ὁ ὑπουργικὸς Σύμβουλος καὶ Εἰσηγητῆς ἐν τῇ Συμβουλίᾳ τῆς Ἐπικρατείας Προβαλέγγιος, ὁ Ἀρειοπαγίτης Φέδερ, ὁ ἀντεισαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου Μελάς, ἑκτακτοὶ δὲ ὁ Μαυροκορδάτος καὶ ὁ Ἀργυρόπουλος. Ταιούτοι οἱ ἄνδρες τῆς νέας τότε ἐποχῆς, ἥς τὸ πνευματικὸν στερέωμα ἔμελλον νὰ φωτίσωσι φαινοὶ τῆς ἐπιστήμης ἀστέρες. Μετὰ πενταετίαν, τῇ 1842 ὁ Ἰ. Σοῦτσος διορίζεται τακτικὸς καθηγητῆς, τῇ 1860 ἐπίτιμος, ἐκ νέου δὲ τακτικὸς τῇ 1862. Τῇ 1864 ἐκλήθη ὡς Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας, ἐνωρίτατα ὅμως ἐπανήλθεν ὁ σοφὸς ἀνὴρ εἰς τὰς πεφιλημένας αὐτῇ ἀσχολίας, τῇ 1867 διορισθεὶς αὐθις Καθηγητῆς τακτικῆς.

Ἐκτοτε παρέμεινεν ὁ ἐπιφανὴς ἐπιστήμων παράδειγμα ὁρμηκευτικῆς ἀφοσιώσεως καὶ προσηλώσεως πρὸς τὸ καθήκον, εἰδωλὸν λατρείας καὶ σεβασμοῦ, ἐπὶ ἡμῖσι αἰῶνα διδάξας μετὰ τῆς Νομικῆς ἐπιστήμης καὶ τὰς εὐγενεστέρους καὶ πατριωτικωτέρας ἰδέας, τύπος περίβλεπτος ἰδιωτικῆς καὶ δημοσίας ἀρετῆς, μεγάλη ἐπιστημονικὴ αὐθεντία, περὶφανὴς συγγραφεὺς, καταλιπὼν νέα ἔνδοξα ὑστερόγραφα, ἅτινα ἐχάραξε διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ χειρὸς ἐπὶ τῶν οἰκογενειακῶν περγαμηνῶν.

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΑΡΣΕΝΗΣ

ΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

Α'

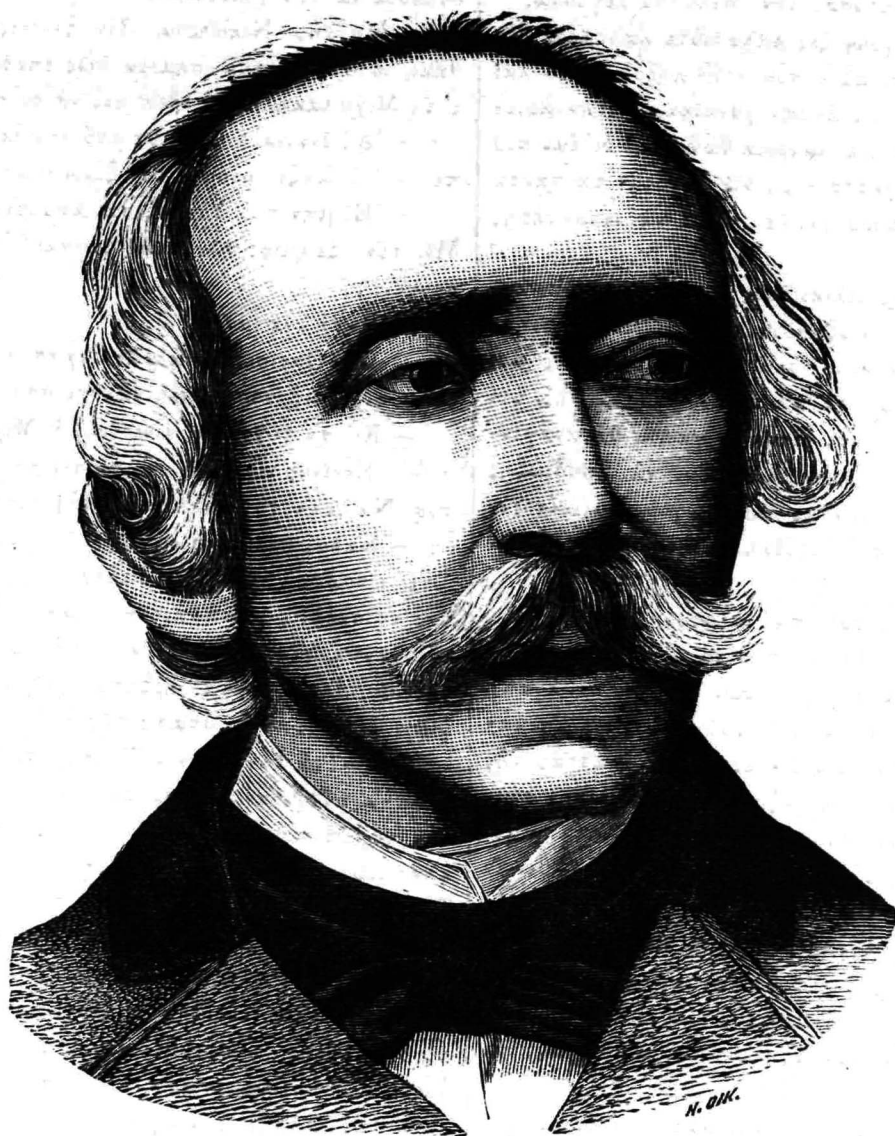
— Ἡ κυρία σου λαμβάνει πολλὰς ἐπιστολάς; ἠρώτησεν ὁ κ. Γ. τὴν μικρὰν ὑπηρέτριάν του.

— Οὐ! καθὲς ἡμέρα, ἀφέντη.

— Ἀμ', ἐκεῖνη στέλλει;

— Σὰ δὲ βγῇ ἔξω, στέλλει. Νά, σήμερα στῆς δέκα τὸ πρωὶ τῆς ἔφεραν μιὰ πού τὴν ἔπιασα καὶ 'μύριζε...

Ὁ κ. Γ. μόλις πρὸ ἔτους ἐνυμφεύθη, ἐξ ἔρωτος, κακῆς συμπτώσεως, δύναται τις εἰπεῖν. Ἡ σύζυγός του ἦτο θελκτικὴ ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις. Ὑψηλὴ, λεπτὴ, εὐπλαστος, μετὰ τὴν κόμην καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέλανας, εὐφυῆς, πολὺ γλωσσος, συνελόντι εἰπεῖν τέλειος τύπος συγχρόνου Ἀθηίδος κόρης ἐξ ἐκεῖνων, αἵτινες ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ἐκάστου μυθιστορήματος καὶ νέου ἀναζητοῦσι καὶ εὐρίσκουσιν ἰδανικόν ἔραστον. Ἐν τούτοις, καὶ τοι ὁ κ. Γ. ἐν πάσαις ταῖς φάσεσι καὶ λεπτομερείαις ἔμαθε τὸ παρελθὸν τῆς μελλούσης

L. A. Johnson

συζύγου του τὴν ἐνυμφεύθη, εὐρεθεὶς ἀκουσίως του εἰς μίαν τῶν ψυχολογικῶν ἐκείνων στιγμῶν καθ' ἃς ὁ ἄνθρωπος ἐνεργεῖ ἀσυνειδήτως. Τὴν ἡγάπα καὶ ἀντηγαπᾶτο παρ' αὐτῆς, Πολλάκις ἐν ᾧ ὁ κ. Γ. ἐνδακρυς καὶ πλήρης ἀδόλου περιπαθείας τῇ ἐξωμολογεῖτο τὸν διάπυρον ἔρωτά του, ἐκείνη, οἶονεὶ Μαγδαληνὴ μετανουοῦσα, τὸν διέκοπτε λέγουσα:

— Καὶ ὅμως ἐάν με ἐγνώριζες καλὰ οὕτε καλημέρα δὲν θὰ μοῦ ἔλεγες, δὲν εἶμαι ἀξία σου· τὴν καρδίαν σου καὶ τὴν ἀγάπην σου ἔπρεπε εἰς ἄλλην γυναῖκα νὰ τὴν ἀφιερώσης· τοιαύτη ἀφοσίωσις καὶ λατρεία θὰ ἤρμοζε δι' ἐμὲ πρὸ δεκαετίας (καὶ νῦν ἦτο εἰκοσαέτις), ὅτε ἡγνόουν τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας. Σὲ ἀγαπῶ καὶ δὲν θέλω νὰ μετανοήσης μετὰ ταῦτα.

— Καὶ μήπως διὰ τῆς εἰλικρινοῦς αὐτῆς μετανοίας καὶ τῆς ἐξομολογήσεώς σου δὲν ἐξαγοράζης ὅλας τὰς νεανικὰς παρεκτροπὰς τοῦ παρελθόντος σου, δὲν ἀναγνωρίζης ὅτι ἔσφαλες, δὲν ὑπόσχεσαι ὅτι τὰ πάντα θὰ λησμονήσης, ὅτι θὰ εἰσέλθης εἰς νέον βίον, ὅτι διὰ τοῦ γάμου θὰ ἀναγεννηθῇς; ἐγὼ ἔν καὶ μόνον ζητῶ παρὰ σοῦ, νὰ ἀποδιώξης καὶ λησμονήσης ἐντελῶς πάντας τοὺς λεγομένους οἰκογενειακοὺς σου φίλους, οἱ ὅποιοι ἐξέθηκαν τὴν τιμὴν καὶ τὴν ὑπόληψίν σου.

— Καὶ ἀμφιβάλλεις ἀκόμη περὶ τούτου;

— Διατί τότε κλαίεις ἀφ' οὗ ἐγὼ τὰ πάντα λησμονῶ;

Οἱ ἑξῆς πρῶτοι μῆνες τοῦ γάμου των διήλθον ἐν ἀγάπῃ καὶ γαλήνῃ. Ἡ ἀξιοπρεπὴς στάσις τοῦ συζύγου, ἀπεμάκρυνε πάντας τοὺς πρῶην ἐπισκέπτας καὶ θαυμαστάς τῆς συζύγου του. Ἡ Μαρία ἐπεδοκίμαζε πληρέστατα τὴν συμπεριφορὰν τοῦ συζύγου της, τὸν παρώτρυνε μάλιστα. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν ἑξῆς μηνῶν δις μόνον κατήλθεν ἐν Φαλήρῃ, ἐν ᾧ πρὶν ἐκεῖ εὐρίσκετο καθ' ἡμέραν· ἀπαξ μετέβη εἰς τὸ θέατρον, καὶ ταῦτα, ὡς ἔλεγε, περιπαθῶς παρὰ τῷ συζύγῳ της καθημένη, ἵνα τοὺς πάντας λησμονήσῃ. Ὁ σύζυγος πλήρης ἐμπιστοσύνης εἰς τοὺς ὅρκους καὶ τὰς διαβεβαιώσεις τῆς συζύγου του ἐξηκολούθει νὰ ἐργάζεται ἀμέριμνος.

Πρῶταν τινα ἡ Μαρία ἀναγιγνώσκουσα τὴν ἐφημερίδα ἔρρηξε κραυγὴν χαρᾶς.

— Γὰρ διάβασ' ἐδῶ, Μιχαλάκη, εἶπεν ἀποτεινομένη πρὸς τὸν πρὸ αὐτῆς καθημένον σύζυγόν της. Ὁ Νίκος ἐπέτυχεν εἰς τὸν διαγωνισμόν καὶ θὰ τὸν στείλουν στὴν Εὐρώπῃ. Τὸν καυμένον!... τί καλὸ παιδί ποῦ ἦτανε. Νὰ τὸν εὕρῃς καὶ νὰ τὸν συγχαρῇς ἐκ μέρους μου.

Ὁ Νίκος ἦτο ἐκ τῶν παλαιῶν της γνωρίμων φοιτητῆς τῆς νομικῆς. Ὁ κ. Γ. ἰδὼν τὴν χαρὰν τῆς συζύγου του, ἀκούσας δὲ καὶ τοὺς ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπαίνους καὶ τὴν σύστασιν ὅπως τὸν συγχαρῇ ἐκ μέρους της ἐταράχθη ἄλλ' οὐδὲν εἶπε· μετὰ μικρὸν δὲ ἐγερεθεὶς ἀπῆλθε κατευθυνόμενος εἰς τὸ γραφεῖόν του. Πρὶν ἢ ἀναχωρήσῃ ἠρώτησε τὴν σύζυγόν του;

— Μαρία, θὰ βγῇς σήμερα ἔξω

— Ναί, θὰ πάγω στὰ ἐμπορικὰ, διὰ τὴν παραγγελίαν τῆς ἀδελφῆς σου.

Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ὃν συνήντησεν ἡ Μαρία ἐξελθοῦσα τῆς οἰκίας της ἦτο ὁ Νίκος, ὅστις εὐθὺς ὡς εἶδεν αὐτὴν ἔσπευσε νὰ τὴν χαιρετήσῃ

— Μπράβο Νίκο μου, δὲν ξέρεις πόσον εὐχαριστήθηκα ποῦ ἐδιάβασα σήμερα πῶς ἐπέτυχες, εἶπα μάλιστα τὸ Μιχαλάκη νὰ σ' εὕρῃ καὶ νὰ σὲ συγχαρῇ.

— Ἀ! ἔννοια σου, δὲ θὰ μοῦλεγε τίποτε, αὐτὸς με βλέπει, κι' ἀλλάζει δρόμο, δὲν ξέρω γιατί.

— Ἐ! μὴν τοῦ συνερίζεσαι καυμένη ἔτσι εἰν' οἱ ἄνδρες. δὲν τὸν ξέρεις πῶς εἶνε λιγάκι ζηλιάρης; καὶ πότε φεύγεις;

— Μετὰ ἓνα μῆνα.

— Στὸ Παρίσι δὲ θὰ μὰς ξεχάσης ἐντελῶς, ἀφ' οὗ ἐδῶ εἶσαι κι' ἔχεις τόσο καιρὸ ν' ἀλλθῇς στὸ σπίτι!...

— Κι' ἂν τύχῃ καὶ εἶνε ἐκεῖ ὁ Μιχαλάκης;

— Ἐκεῖνος δὲν μένει στὸ σπίτι, τρέχει γιὰ τῆς δουλειαίς του. Νά, ἔλα τὸ ἀπόγευμα στῆς τέσσερης.

— Καλὰ, περίμενέ με.

Τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν διεδέχθη δευτέρα, τρίτη, πολλὰι τὰς ἐπισκέψεις συνεπλήρουν αἱ ἀλληλοδιαδόχοι ἐπιστολαὶ καὶ ταῦτα πάντα, ἐννοεῖται, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ συζύγου

Ἐπὶ τέλους ὁ κ. Γ. ἤρξατο ἀνησυχῶν ἐξ ἀορίστων ὑποψιῶν. Ἡ πρὸς αὐτὸν στάσις τῆς συζύγου του μετεβλήθη, τὸ ἐσπέρας μετὰ τὸν δείπνον δὲν τὸν παρεκάλεε νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν αἴθουσαν διὰ νὰ τοῦ παίξῃ πιάνο, ἀπέφευγε τὰς ἀναγνώσεις ποιητῶν εἰς ἃς καθ' ἑκάστην ἐσπέραν παρὰ κλητικῶς ὑπέβαλε τὸν σύζυγόν της, ἐφαίνετο σύννους. Τὰς ἀορίστους καὶ τὰς ὑποψίας του ἐπέρρωσέ πως καὶ τις φάκελλος, ὃν ἐκ τύχης εὗρε ὑπὸ τὴν τράπεζαν τῆς ἐργασίας τῆς συζύγου του.

Ὁ φάκελλος, εὐώδης, προήρχετο ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἔφερε τὸ ὄνομα της. Πόθεν προήρχετο; παρὰ συγγενοῦς της; διατί οὐδὲν ἀνέφερεν εἰς αὐτόν; παρὰ φίλου; τίνος; Ὁ χαρὰ κτῆρ τῆς γραφῆς ἦτο ἄγνωστος.

Ἐκ τούτου κινηθεὶς ἠρώτησεν, ὡς εἶδομεν ἐν ἀρχῇ, τὴν ὑπηρέτριαν περὶ τῆς ἀλληλογραφίας τῆς κυρίας της.

Αἱ παλαιαὶ σχέσεις τῆς Μαρίας καὶ τοῦ Νίκου ἀνεωώθησαν τρυφερότεραι. Συνηντῶντο ἡ ἐν ἐξοχικῷ περιπάτῳ ἡ ἐν τοῖς ἐμπορικῶς καταστήμασι τῆς οἴκου Ἐρμού. Πρὸς χάριν της ὁ Νίκος ἀνέβαλε τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς του, ἡλπιζεν ὅτι δὲν θ' ἀνεχώρῃ μόνος... Ἡ Μαρία μετεβλήθη ἐντελῶς, τὸν σύζυγόν της τὸν ἐβλεπεν ἐξ ἀνάγκης, πάντα ἄλλον ὅμως ἐκτὸς αὐτοῦ ἐσκέπτετο.

Ὁ κ. Γ. ὅστις ἡγάπα τὴν σύζυγόν του μαθὼν παρὰ τῆς εὐφροῦς ἐξ Αἰγίου ὑπηρετρίας του τὴν ἐπισκέψασαν ἐπ' αὐτὸν συμφορὰν ἐγένετο ἔξω φρενῶν. Ἐθλίβει καὶ ἐπληρώθη πι-

κρίας ή καρδιά του άλλ' οὐδέν ἐφάνέρωσεν εἰς τήν σύζυγόν του. Εἶχε χαρακτηῖρα ἰσχυρόν καὶ ἐγωῖσμόν ἀπεριόριστον. Δέν ἤθελε νὰ φανῇ λυπούμενος καὶ ἀνεχόμενος οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν κατὰστασιν πραγμάτων, ἣν ἐδημιούργησεν ἡ ἀτασθαλία τῆς γυναικὸς του. Ἀνέμενε τὴν κατάλληλον περίστασιν, ἣν διὰ καταλλήλου ἐνεργείας ἐσκόπει νὰ προκαλέσῃ.

Μεταβὰς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον συνέστησεν εἰς τὸν ἀρμόδιον ὑπάλληλον νὰ κρατῇ ἐν τῷ ταχυδρομείῳ τὰς πρὸς αὐτὸν ἢ τὴν σύζυγόν του διευθυνομένας ἐπιστολάς ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι χάριν τῆς ἐποχῆς θὰ μετῶκουν εἰς Κηφισίαν. Μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἡμερῶν μεταβὰς ἐκ νέου εἰς τὸ ταχυδρομεῖον εὗρε ἐπ' ὀνόματι τῆς συζύγου του δύο ἐπιστολάς. Μεθ' ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν ἣν εἶχε νὰ τὰς ἀποσφραγίσῃ ἀμέσως ἐκρατήθη ἐν τούτοις φοβούμενος μὴ οἱ διαβάται διαγνώσῃσιν ἐπὶ τοῦ προσώπου τὴν ταραχὴν του, καὶ διηυθύνθῃ πρὸς τὸ γραφεῖον του.

Αἱ ἐπιστολαί, ὡς γνωστόν, ἦσαν ἐκ μέρους τοῦ Νίκου, ὅστις ἀφ' οὗ ἐν τῇ μιᾷ τούτων διεβεβαίον τὴν Μαρίαν περὶ τῆς πρὸς αὐτὴν ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεώς του, ἐν τῇ ἑτέρᾳ τῇ ἀνήγγειλε τὴν εὐχάριστον εἰδήσιν ὅτι πάντα τὰ ἐμπόδια τῆς ἀναχωρήσεώς των ἐξωμαλύνθησαν καὶ ὅτι τῇ ἐπαύριον τὴν ἀνέμενε εἰς τὸν ὀπισθεν τῆς Ἐκθέσεως κῆπον ἵνα συζητήσωσι τὸν τρόπον.

Δάκρυ ἀφάτου πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεως κατέρρευσε τῶν ξηρῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κ. Γ. Ἀνελογίσθη τὸν παρελθόντα βίον του τὰ ὄνειρα καὶ τοὺς πόθους του, τὸ στίγμα, πρὸ πάντων ὅπερ θὰ ἐνεκολάπτετο ἐπὶ τοῦ ἐντίμου οἰκογενειακοῦ του ὀνόματος καὶ κατέπεσεν οἰονεὶ λιπόψυχος ἐπὶ τῆς ἑδρας του.

Συνῆλθεν ἀμέσως, ἔκαμε βήματά τινα, καὶ ἐκαθέσθη πρὸ τοῦ γραφείου του. Μετὰ ὀλιγόστιγμον σκέψιν ἔγραψε τὰκούλουθα πρὸς τὴν σύζυγόν του.

«Ἡπατήρης νομίσασα ὅτι ἡδύνασο ὀπισθεν τοῦ ἐντίμου ὀνόματός μου ὀχυρομένη νὰ πραγματοποιήσῃς τοὺς παλαιούς ἔρωτας καὶ τὰ ἰδανικά σου ὅχι ἡπατήρης, ἦσο ἀναξία τοῦ ἔρωτός μου, οὐδέποτε σὲ ἡγάπησα, δέν εἶσαι ὀγυνή. Σὲ ἀπωθῶ...»

«Ἐννοῶ τὴν 5 ὥραν ἀκριβῶς νὰ μὴν εὕρισκεςαι ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, εἶσαι ἐλευθέρᾳ νὰ ἀκολουθήσῃς τὸν Νίκον σου ἢ τὸν Βασιλάκην σου ἢ ὅποιονδήποτε θέλῃς ἐκ τῶν πρώτων φίλων σου...»

Τὴν 8 μ.μ. τῆς αὐτῆς ἐκείνης ἡμέρας ὁ κ. Γ. ἤσυχος, ὥσει οὐδέν εἶχε συμβῇ, καθήμενος ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Ὀρφανίδου, συνδιελέγετο μετὰ τοῦ φίλου του Κ. περὶ ποιήσεως.

Β'.

Ἡ Μαρία ἀπὸ ἐγκαταλείψεως εἰς ἐγκαταλείψιν μεταπίπτουσα, ἠναγκάσθη νὰ χρησιμοποιοῖσιν τὰς μουσικὰς γνώ-

σεις τῆς, ἄδουσα ὡς κοινὴ αἰοδός, ἐν καφεναίῳ ἐπαρχιακῆς τινοῦ πόλεως.

Ν. Θ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

ΕΝ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩ

ἱστορικὸν Γερμανικὸν ἐπεισόδιον.

(Συνέχεια ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ).

— Δέν μοι δίδετε νέας εἰδήσεις, εἶπε. Γνωρίζω ὅτι ὁ ἀδελφός μου μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ εἶνε ἐν Βερολίῳ. Ὁ κύριος Πλατὼ θέλει ν' ἀναλάβῃ τὴν μεταξὺ ἡμῶν συμφιλίωσιν, ἥτις καὶ θὰ πραγματοποιηθῇ· δέν ἀπαιτοῦνται δὲ πλείονα μέσα, προσέθηκεν ὑπερηφάνως, διότι ἡ σωτηρία αὐτοῦ ἐφαίνετο ἤδη αὐτῷ βεβαία καὶ ἦτο ἀρκετὸν αὐτῷ νὰ δυνηθῇ ν' ἀνταποδώσῃ κάποιαν περιφρόνησιν πρὸς τὸν Κάτς.

— Ἀ! ἀπήντησε κακεντρεχῶς ὁ Κάτς, συγχωρήσατε μόνον, κύριε ταγματάρχᾳ, ὅτι ὀφείλω ν' ἀνακατωθῶ εἰς τὴν ὑπόθεσιν. . . . ἡς βεβαίως θὰ ἔμενον μακράν, ἐὰν τὸ χαρτίον ἐκεῖνο δέν εὕρισκε τὴν ὁδὸν πρὸς Ἐκείνον. . . . ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ Ὁποίου ἔγκειται ἡ κρίσις περὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου καὶ τῶν ἡθῶν τῶν κυρίων ἀξιωματικῶν (τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις πλείστον ἐτόνισε· μετὰ τοῦτο δὲ φορέσας τὸν πλόν του). Τὸ ἔργον μου ἐνταῦθα ἐτελείωσε, προσέθηκε, καὶ ὀφείλω νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω.

Ἐστάθη. Ὁ Κάτς ἐγνώριζε κάλλιστα τὴν θέσιν του. Ἐλαβε λίαν ὑψηλὴν θέσιν καὶ ἦτο ὁ ἐπίδοξος ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης, ἔπρεπε δὲ νὰ θεωρῆται τιμητικόν, ἐὰν ὁ Κάτς ἀνεμινγνέτο προσωπικῶς εἰς τὰς δικαστικὰς οἰουδήποτε ὑποθέσεις, καὶ ἐπειδὴ οὗτος ἐγνώριζε τὴν περιφρονητικὴν, σχεδὸν ἐχθρικὴν διάθεσιν, ἣν τὸ σῶμα τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Βερολίνου ἔτρεφε κατ' αὐτοῦ, ἡ ἐπίσκεψις αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐξόχως αὐστηρὸν τὰ ἡθῇ Ναϊνδόρφ μόνον τὸν σκοπὸν εἶχε, νὰ ταπεινώσῃ τὸν ταγματάρχην μανθάνοντα ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἔκειτο ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ Κάτς, καὶ νὰ μάθῃ οὗτος, πῶς ὁ ταγματάρχης ἤθελε δεχθῇ τὰς προσωπικὰς αὐτοῦ ὑπηρεσίας, ἃς κατὰ τὸ φαινόμενον τῷ προσέφερεν.

— Δύναμαι νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, κύριε ταγματάρχᾳ, εἶπεν, ὅτι δέν προσφέρω εἰς οἰονδήποτε τοιαύτην ἐκδούλευσιν, τοιαύτας νουθεσίας δέν ἤκουσαν πολλοὶ παρ' ἐμοῦ.

— Κάλλιστα! ἀλλ' ἔρχεσθε, κατὰ τὴν ἰδίαν σας ὁμολογίαν, ἐντολῇ τῆς Α. Μ. ἀντεῖπεν ὑπερηφάνως ὁ Ναϊνδόρφ.

— Ἀναμφιβόλως, ἀπήντησεν ὀργίλως ὁ Κάτς, ἀναμφιβόλως. . . . Ἀλλ' ἡ Α. Μ. δέν μοι ὥρισε χρόνον ἐνεργείας. Καὶ ἐὰν ὄντως ἦμην ὁ ὠμὸς Κάτς, ὡς ὑμεῖς, κύριε, με